Fiecare trandafir a fost odată un boboc

On Ianuarie 11, 2021

Marea cunoaștere reclamă cu prisosință meritul artistului de a eterniza, într-un mod sui generis, ceea ce este efemer.

Totul a început pe la vârsta de zece ani, dar a început fără să-mi dau seama, fără să deslușesc însușirile inerente ale atracției conjuncturale față de un fenomen bizar care încă îmi zgândărește sufletul. Şi a început cu un film de Oscar, plin de fiorii tainelor vechi în ale credinței, al cărui început încă mă mai bântuie, legat de sobrietatea necesară unei mănăstiri foarte vechi, de-a lungul unei bucăți de poveste care, aveam să constat mai încolo, are prea multe în comun cu viața mea. Filmul se numește "În numele Trandafirului", ecranizare dupa romanul lui Umberto Eco.

Şi mănăstirea respectivă, grandioasă prin importanța valorilor protejate, avea și ea un început, mai greu de înțeles ce-i drept, pentru că oricărui început îi este necesar un alt început pentru a-și găsi corespondentul într-un fel de comoară a revelațiilor vieții autentic creștine, condusă nemijlocit de către Dumnezeu. Şi începutul cunoașterii bisericii, ca și sfârșitul povestirii, aveau în centrul unei întregi game de relații cu Dumnezeu o imensă bibliotecă (gen labirint), adăpostind mii de volume a căror cunoaștere încă îmi mai bântuie sufletul cu tainele unei arte care, ca orice altă artă, se bizuie pe o îndelungată experiență.

Şi erau atât de multe cărți în biblioteca respectivă, mult mai multe ca oriunde, și fiecare din ele avea un început și un sfârșit, salutând parcă timpul cu un mesaj de întâmpinare: *"Luminați-vă sufletele cu Duhul Cunoașterii Cea de Sus".* Şi între atât de multe cărți, fiecare puțin mai prăfuită ca cealaltă, am zărit una mai uzată și mai murdară, și îi lipseau multe pagini, mai ales îi lipsea începutul, dar sfârșitul era încă acolo. Şi parcă, în acel sfârșit plin de taine, plin de șoapte și suspine, am întrevăzut un început de mesaj integrat în imaginea simbolică a unui trandafir.

Acel singur mesaj, de pe o foaie lipsă, încă făcându-mă să-mi revăd trecutul, încerc să-l reconstitui acum cu nostalgie: "Orice sfârșit are un început, la fel cum fiecare trandafir a fost odată un boboc"... În scurt timp o să înflorească.

Leadership: Poți să te detașezi de tot ceea ce susține greutatea propriului ego, printr-o experiență de regândire a unei creații rămasă de prea mult timp în urmă?

Din marile și falnicele mistere ale mănăstirii, pe care un om destul de matur le-a descris atât de minuțios, n-a mai rămas nimic. Nici măcar începutul, nici măcar sfârșitul, ca și când ele ar fi făcut parte dintre niște resturi de pergamente, căzute din scriptorium, și făcute scrum de o realitate neînțeleasă. Astfel mi-am trăit o parte din viață, cu un început care nu-și cunoaște sfârșitul, precum o carte ce nu-și cunoaște autorul și căreia îi lipsesc prea multe pagini ca să poată fi vreodată citită.

Greutatea egoului meu constă în faptul că am încercat să trec cu vederea ceea ce niciodată nu voi putea uita, ca și când aș trece pe lângă o carte având ca subiect o construcție antică, și nu aș cunoaște scriitorul pentru simplul fapt că sunt inspirat din cartea lui. Iar dacă o asemenea carte este o creație a începutului de maturitate, înseamnă că succesiunea obișnuită a paginilor ei mi-a lăsat în urmă visele făcând din mine un simplu călător într-o lume în prefacere?

Locul mănăstirii era o oază de liniște, o reacție de compensare a acelor sentimente de

inadecvare, insuficiență, rușine, care străpung orizontul oricărui tânăr visător. Abia mai târziu am înțeles asta. Şi dacă m-aș întoarce la începuturile ei, m-aș regăsi în ipostaza de fiu rătăcitor care a început să-și îndrepte viața. Numai în liniște îți poți găsi drumul într-un labirint plin de cărți, a cărui ieșire trece prin carte, prin cărți fără număr, prin lecturi fără capăt, prin scrieri pline de învățăminte, pline de lirism și de sensibilitate.

Leadership: Tot ceea ce există în exteriorul tău servește clipă de clipă drumului tău de autodescoperire, ca o referință a unui subiect la același subiect explorat printr-o experiență a prezentului continuu?

Sfârșitul nu-l cunosc, dar mai mult ca sigur el exprimă cunoașterea cea mai aleasă ilustrată sub forma unui trandafir. Nu știu dacă viața are neapărat un sfârșit, sau un nou început. Chiar și trandafirul are un început de însemnătate, manifestat sub forma de fixare a sentimentului de frumos și sublim în tabloul vieții, rivalizând cu succesiunea unei multiplicități de concepte abstracte și reci. Or plantarea unui trandafir este începutul unei noi conștiințe spirituale, tăierea lui reprezentând sfârșitul unui drum care m-a dus de fiecare dată în același loc.

Iar dacă mă refer la un înțeles mult mai larg, responsabil de evaluarea vieții, atunci atenția îmi este îndreptată spre sfârșitul romanului lui Umberto Eco, unde există o ajustare de natură dinamică a eului meu creator la însușirile inerente ale trandafirului: grija, răbdarea și toleranța la înțelepciunea conștientă.

"Cu cât citesc aceste însemnări cu atât mă conving mai mult că înșiruirea de fapte de care vorbesc este rodul întâmplării și că nu cuprinde niciun mesaj. Dar paginile acestea neterminate m-au însoțit toată viața care mi-a mai rămas de trăit de atunci, le-am cercetat adesea ca pe un oracol, și mi se pare chiar că ceea ce am scris atunci pe foile acestea, pe care le citești tu, cititorule necunoscut, nu e altceva decât o mixtură, un carme a figura, adică o povestire cu poze, un nesfârșit acrostih care nu spune și nu repetă altceva decât ceea ce mi-au șoptit acele fragmente reconstituite din pagini uzate și rupte. Nu mai știu dacă până acum eu am vorbit despre ele, sau ele au vorbit prin gura mea."

Îmi este greu să explic ce exprimă în mine vederea unui trandafir la citirea acestor cuvinte. Am senzația că trăiesc cu el, că vibrez la unison cu o prezență unitară din punctul de vedere al unei conștiințe nemărginite, și mă delectez cu ceva ce coboară dintr-un loc sfânt. Spre deosebire de Adso din Melk, eu nu mi-am regăsit calea cea mai aleasă în preajma vreunui maestru, dar m-am regăsit pe mine în ipostaza de metaforă, simbol al unui trandafir, un simbol al prezentului etern care nu te lasă să uiți nimic din ceea ce ai trăit.

Leadershipul, din ipostaza unei psihologii a dedublării, este creația căreia i te confesezi printr-o experiență de regândire a sinelui în ceea ce privește imaginea vieții tale percepută sub forma unei sacralități la care ai obligația de a te întoarce.

Cu siguranță, într-o bună zi îmi voi reaminti de mine, de mănăstire, de biblioteca cu mii de volume, de Adso din Melk, de început și de sfârșit. După ce se usucă floarea, va începe să se deschidă un nou boboc. Atunci voi fi liber. Voi înțelege totul. Voi urma o altă viață, cu un alt început, cu alte pagini, scrise cu alte cuvinte într-o limbă mai simplă. Mă voi recunoaște când mă voi întoarce.

Fiecare trandafir a fost odată un boboc, și bobocul a devenit, printr-o minune pe care noi uităm să o observăm, floare. Acest proces se centralizează în jurul unității, roind în jurul nucleului primar al unei fraternități universale.

Source: https://neculaifantanaru.com/fiecare-trandafir-a-fost-odata-un-boboc.html